

Catch-22

Twee keer per jaar is er een bijeenkomst van alle hoofden van de opleidingen fysiotherapie. Dit was mijn derde keer. Ik begin er steeds meer van te begrijpen, maar ik blijf me ook nog steeds verbazen. Voor de tweede keer hadden we het erover hoeveel tijd elke opleiding nu besteedt aan het onderwijs in 'obsolete' behandelstrategieën, dat wil zeggen behandelingen die de evidence-based toets niet echt hebben doorstaan, zoals interferentie, ultrageluid, curapuls etc. Ik had in een overleg met mijn staf hen helemaal van de wap gebracht door te zeggen dat ik vond dat al dat onderwijs makkelijk samengevoegd kon worden in één masterclass (is een interactief college van twee uur), met als titel: behandelingen uit de oude doos; wat de geschiedenis ons leert. Of zoiets. Dat kon echt niet vonden ze. Daar kregen we gedonder mee

met het werkveld. Pardon? Hier betreden we een aloude discussie. Moeten we als onderwijs ons aanpassen aan het werkveld, of moeten we ervoor zorgen dat het werkveld ons volgt in de vernieuwingen van het onderwijs op basis van nieuwe evidentie? Dezelfde spagaat gaan we over enkele maanden beleven als onze opleiding wordt gevisiteerd door de accreditatiecommissie. In Australië staat het je vrij elke soort fysiotherapieopleiding te ontwikkelen die je leuk lijkt. Je wordt alleen maar geaccrediteerd als blijkt dat je een volwaardige professional hebt afgeleverd. Hoe meet je dat? Aan de output. De accreditatiecommissie ploetert natuurlijk, net als in Nederland, door een kleine honderd pagina's tekst, exclusief addenda, over van alles en nog wat van de opleiding.

Al die informatie is franje; de uiteindelijke maat is hoe onze afgestudeerden het doen op de arbeidsmarkt. Namelijk: hoeveel procent van onze afgestudeerden heeft een baan gevonden (de arbeidsmarkt is goed, dus als je geen baan hebt, ben je gewoon niet goed genoeg) en zijn de werkgevers tevreden met het niveau van onze afgestudeerden? Toch niet ook hoe tevreden de werkgevers zijn die nog hun praktijk voeren zoals in de jaren negentig van de vorige eeuw?

In elk nummer van FysioPraxis schrijft Arianne Verhagen een column over haar verblijf in Australië, waar zij sinds februari van dit jaar hoogleraar is aan de University of Technology in Sydney (UTS).

arianne.verhagen@uts.edu.au